

Bohumil Mudřík se narodil 3. prosince 1941 ve Zlíně.

Od mala se věnoval sportu. S gymnastikou, která ho pak provázela celý život, začal ale překvapivě pozdě.

„A sestra řekla to bude bezvadný příjď se tam podívat. Já jsem v té době hrál fotbal za Zlín a šel jsem se tam teda podívat a pak mě to tak zaujalo a začal jsem tam chodit a už jsem nepřestal.“

Bohumil Mudřík byl natolik úspěšný, že reprezentoval Československo na třech olympiádách. Poprvé v Tokiu v roce 1964. Po této olympiádě navíc gymnasty čekala ještě cesta do Číny.

„Po olympiádě řekli gymnasti pojedou do Číny. No a my jsme Tři tejdny jsme čekali na vízum do Číny a jezdili jsme v Japonsku po Japonsku s Američanama, se západníma Němcema jsme jezdili na takový vystoupení celou dobu.

V srpnu roku 1968 se připravoval na svoji druhou olympiádu v Mexiku. Do Československa ale právě přijely sovětské tanky.

„Ráno jsme to slyšeli z rádia, tak hurá do Prahy a už jsme říkali no tak to už na olympiádu nejedem. Pak telefon, že máme začít trénovat.

„No a chodili jsme tam kličkovali mezi tankama, to bylo celý obsazený všechno.“

Na olympiádu sportovci nakonec odletěli a zahájení her je jednou z nejsilnějších vzpomínek pana Mudříka.

„ V tom Mexiku na stadionu nás přijali úžasně.“

„Tam když nastoupili Rusové tak je vypískali a když jsme nastoupili Zmy tak to byl celej stadion vzhůru.“

Po skončení olympiády chvíli zvažoval, že se svými kamarády emigruje.

Já jsem jim balil věci a odcházeli a já jsem si to pak rozmyslel. Jsem si říkal to už rodiče bych nikdy neuviděl třeba , a tak jsem s nima neodjel.

Emigrace kamaráda se ovšem neobešla bez potíží.

„ Když jsme se vrátili z olympiády v Mexiku tak jsem přijel domů, a už tam byla kontarozvědka, tak hned na mě vlítli, jakto, že odešel, a tak jako, tak jsem řek nic nevím.”

Třetí olympiáda v Mnichově v roce 1972 byla narušena teroristickým útokem na izraelské sportovce.

„ My jsme kolem toho domu chodili, a tam stali dva s těma šátkama, se samopalama a hlídali to tam, to bylo takový pěkně blbý.”

„ Hned druhej den všichni to věděli, to oznámili, protože se rušily tréninky, nevědělo se vůbec ze začátku, co se stane.”

Aktivní gymnastickou kariéru ukončil pan Mudřík v roce 1974, ale poté se ještě věnoval fotbalu.

17. listopadu 1989 byl pan Mudřík v práci a o událostech na Národní třídě, které vedly k pádu komunismu, se doslechl z rádia.

„Zaplať Pán Bůh, že byli pryč”

V současnosti pan Mudřík stále sleduje sportovní dění a schází se s osobnostmi z různých oborů v Klubu legend. Kromě toho se stále udržuje v kondici a každý den si doma zacvičí.